

▶ LA BSO DE VNG

The Lions Constellation, 'floating in the space'

La banda de 'shoegazing' es presentarà en directe divendres al Festival Tranuita

Nom del grup: The Lions Constellation

Membres: R.J (veu i guitarra), P. Arthur (bateria), Graham (baix), J. Robert (guitarra)

Any de fundació: 2007

Estil: Shoegazer / Indie / Psicodèlic

Grups de referència: Jesus & Mary Chain, Spacemen 3, TFC, My Bloody Valentine, 13th Elevator, The Velvet Underground, The Seeds, TBJM...

Un lloc on us agradaria tocar: Ens és igual, allà on ens vulguin escoltar

Un lloc o festival de VNG on us agradaria tocar: En alguna església, més que res pel so i per estar més a prop de Déu

Web: www.myspace.com/
thelionsconstellation

Contacte: thelionsconstellation@hotmail.com

The Lions Constellation i el calidoscopi de la nit vilanovina

JASON SPACEMAN

// BLAI MARSÉ

A finals de la dècada dels vuitanta, a Gran Bretanya sorgia un estil de música independent que la premsa va anomenar *shoegaze* –degut al costum de moltes bandes de tocar mirant al terra sense tenir contacte visual amb el públic-. La paraula està composta per *shoe* (sabata) i *gaze* (mirar fixament). Tot i això, no és precisament aquesta anècdota la característica més important de les bandes incloses dins del moviment, sinó altres factors purament musicals relacionats amb el soroll de les guitarres, els efectes i els contrastos constants entre la melodia i l'agressivitat.

Vint anys després, aquest estil tan peculiar viu una segona joventut i els vilanovins The Lions Constellation en són un exemple. La banda, formada l'any passat per membres d'altres grups com The Queen Machine

i Tokyo Sex Destruction, va nèixer amb la idea de **plasmar el so que ens flipava als noranta, a tots els membres ens agrada el soroll, el fuzz, els ecos i les veus filtrades amb efectes. Són característiques que pots trobar tant a la psicodèlia dels setanta com al so shoegaze de finals dels vuitanta i principis dels noranta**, comenta Graham, baixista del grup. La formació la completen Josep, Joan i Raül. Aquest últim, de fet, va ser el darrer en incorporar-se al projecte. **Necessitàvem algú que cantés i toqués la guitarra i, perquè no dir-ho, que composés els temes. A ell no li importava tocar amb més grups** – ja ho fa a Tokyo Sex Destruction, It's Not Not i Airline – **i no va dubtar en integrar-se a la banda**, explica el seu germà Graham.

Si proven d'escoltar *My Girl*, una de les cançons que tenen penjades al *myspace*,

poden fer el primer tast d'una maqueta que la banda té previst gravar. Tot i que la cançó no representa exactament el so de The Lions Constellation, ja que té una intensitat molt baixa, sí que té cabuda al repertori per la seva foscor i la malenconia que transmet. La maqueta duu per títol *When love isn't enough: L'amor és part de la música pop i de la vida quotidiana, amb la música que intentem fer ens agrada el contrast entre la cançó pop i una base musical molt sorollosa i fins i tot violenta. Aquestes dues vessants juntes provoquen un fort contrast*, justifica Graham.

En el moment de plantejar-se objectius, la banda assegura que **tan sols desitgem passar-nos-ho bé i si sorgeix alguna cosa, endavant, però tampoc tenim cap pretensió com a grup, només fer el que ens agrada i divertir-nos tocant junts. Si a la gent li agrada, genial, i si no també.**

Potser amb el naixement d'aquesta banda i moltes altres ja entrevistades en aquesta secció es podria parlar d'una moguda o escena musical. Els Lions tenen clar que no és ben bé així: **no hi ha moguda, bàsicament perquè sempre són els mateixos els que munten les bandes. La gent d'aquests grups ja porta molt de temps a la música i és normal que comenci a rutllar.** Tot i això, asseguruen que a Vilanova falta molta cultura musical.

De moment, aquesta petita constel·lació de lleons ha assegurat soroll i sorpreses per l'actuació que faran al Festival Tranuita divendres vinent. Senyores i senyors, no toquin de peus a terra i deixin-se portar: *we're floating in the space.*

+ Ambaixadors del moviment

No és gaire corrent trobar grups en aquest país que tinguin el *shoegazer* com a principal referència. Això els ha valgut elogis de la crítica especialitzada sense haver gravat encara cap maqueta i que els organitzadors del Primavera Sound els escollissin per fer una actuació especial al metro de Barcelona, dies abans del festival.

+ L'imp3 de The Lions Constellation

A part de la proximitat de dates, els quatre àlbums que proposa The Lions Constellation tenen també una evident analogia sonora. Podem estar segurs que si el rellotge musical s'hagués aturat a principis de la dècada dels noranta, aquesta banda nascuda de principis del segle XXI hagués existit igual:

My Bloody Valentine – "Isn't anything" (1988)

"La primera vegada que vaig escoltar-lo tenia uns 17 anys i vaig pensar que eren com una mena de Sonic Youth, però amb melodies pop envoltades de muralles i muralles de soroll. La sensibilitat de les veus envoltades de la ira del soroll és l'essència de My Bloody Valentine"

Sonic Youth – "Daydream Nation" (1988)

"Si t'agrada el noise, Sonic Youth ha de ser

un dels teus grups insígnia i hem escollit el Daydream Nation perquè creiem que és el disc més complet del grup, té un so devastador i viu, no tan sinistre i cru com l'*Evol* o el *Bad Moon Rising*"

Spacemen 3 – "Perfect Prescription" (1987)

"Aquest disc es pot resumir ràpidament: heroïna & garage comatós"

The Jesus and Mary Chain – "Honey's Dead" (1992)

"Podríem haver escollit el *Psychocandy*, el disc més sorollós (i alhora el més adorat) de tota la discografia del grup. Hem escollit aquest per la manera com van mesclar el so noise pop amb el so Manchester, molt de moda a l'època"

